

vendigt for deres Kunsts Udøvelse at optræde i disse Kostumer eller i denne Mangel paa Kostumer. Jeg tror, at det langt snarere er en vis Paschatilbøjelighed, der har været afgørende for disse Kunstpræstationer. Jeg vilde finde det i høj Grad ønskeligt, om der blev trukket en skarp Grænse ogsaa paa dette Punkt. Thi jeg anser det for et Forfaldstegn, naar et Samfund finder sig i, at dets Kvinder færdes omkring paa offentlige Steder i den Dragt, hvori vore Kvinder nu finder det passende at færdes. Jeg vil i hvert Fald for mit Vedkommende ikke nære nogen Sympati for at paalyrde Staten store Udgifter til Støtte af det kongelige Teater, der fortsætter ad den Vej, som blev betraadt i Fjor i denne Henseende.

Medens jeg er ved Statsinstitutionerne, maa jeg maaske have Lov til at beskæftige mig med et mere neutralt Emne, med Postvæsenet. Jeg har paa dette Omraade det lille beskedne lokale Ønske, om vi ikke kunde faa en forbedret Postgang ovre i Viborg, saaledes at vi kunde faa vore københavnske Morgenaviser og vor Post bragt ud om Aftenen. Dette vilde glæde mangan en god Viborgborger, og det kunde formentlig gøres uden at overanstrenge Postvæsenets Funktionærer.

Med Hensyn til Jernbanevæsenet har det ærede Medlem Hr. J. A. Hansen givet en saa realistisk Skildring, at Farverne paa min Palet ganske blegner deroverfor, og jeg skal ikke forsøge at tage Konkurrencen op. Hvis det var et Virkelighedsbillede, og det tror jeg det var, saa er Tilstanden indenfor Statsbanedriften jo futuristisk. Men jeg vil i al Beskedenhed henstille til den højtærede Trafikminister, om det ikke skulde være muligt at skaffe Viborg en lidt bedre Forbindelse med Omverdenen, om vi ikke skulde kunne faa et Iltog en Gang eller to om Ugen, et lille beskedent Iltog, som kunde hjælpe os til en lidt hurtig Forbindelse med Omverdenen. Thi Viborg er ganske vist et Kulturcentrum, men det er ikke nok i sig selv; det higer ud i Verden, den store Verden ude omkring. Og Viborg har et Ting, en Landsret, hvor mange Mennesker har Ærinder, for hvem det vilde være ønskeligt, om de kunde komme med Iltog om Morgenen og igen komme derfra med et Iltog om Aftenen. Jeg nærer ingen Tvivl om, at den højtærede Trafikminister meget gerne vilde imødekomme dette Ønske; jeg ved ogsaa, at Sagen er vanskelig, men jeg finder dette Ønske saa velbegrundet, at jeg alligevel tillader mig at fremsætte det.

Mens jeg er ved Viborg, vil jeg benytte Lejligheden til at gøre opmærksom paa, at denne By ved sin centrale Beliggenhed, ved sin gamle Kultur, ved sine historiske Minder, ved hele den Maade, hvorpaa den By nu engang er, af sig selv frembyder sig som det naturlige Sted for et fremtidigt jydsk Universitet. Jeg tror, at dette jydsk Universitet vil komme — det maa komme — og jeg tror, det vil komme til Viborg. Vi ved alle, hvor vanskeligt det er for Studenterne at finde Plads her i Byen, vi ved alle, at det vilde være en Lykke for Landet at have to Universiteter, der kunde konkurrere, at undgaa denne Overfyldning her i Byen, hvor en halvandethundrede Lærere underviser ca. 3000 Studenter, herved dog Polyteknisk Lærestanstalt er medregnet. Jeg haaber, dette Spørgsmaal maa blive løst paa en saadan Maade; at Viborg kan blive en Universitetsby med et Provinsuniversitet, som kan danne en lykkelig Modsætning og Afveksling overfor Hovedstadsuniversitetet i København.

Jeg skal ikke fordybe mig i de store økonomiske og sociale Spørgsmaal — andre Talere fra vor Side vil tage dem op — men jeg vil dog bemærke, at med al vor Uenighed er der vel visse Ting, hvorom der er Enighed. Der er vel Enighed om, at vi staa overfor en Krise, og om, at vi ikke ønsker en voldsom Omvæltning. Allerede denne Enighed maa, synes det mig, kunne føre til, at man fra alle Sider her i Salen samarbejder om Løsningen af disse store og vanskelige Spørgsmaal. Derfor hørte jeg med Glæde ogsaa et æret Medlem af Socialdemokratiet sige noget om, at intet Parti nu under denne Krise kunde tale og handle saaledes, som det havde talt og handlet tidligere; men jeg hørte fra den anden Side med megen Sorg, at det ærede Medlem Hr. Sundbo stødte i Krigstrompeten og sagde; at 8 Timers Arbejdsdagen skal holdes, koste hvad det vil. Det er ikke den Slags Udtalelser, som letter et Samarbejde mellem Parterne. Der er ingen, der vil anfægte dette, at det i mange Tilfælde overfor det svære fysiske Arbejde kan være rigtigt med 8 Timers Arbejdsdagen. Men stiller man sig fra Socialdemokratiets Side paa det samme Standpunkt som det ærede Medlem Hr. Sundbo, saa tror jeg, vi kommer ind i store Vanskeligheder. Jeg betvivler dog, at det ærede Medlem vil faa de danske Arbejdere til at ofre, for at citere ham selv, blot en Draabe Næseblod paa at sikre den Ledvogter, der forleden blev omtalt, en Indtægt af 9000 Kr. for i Løbet af 13 Timer at aabne